

har jo de Konservative bundet sig i denne Sag, idet de, da de gik med til Takstnedsættelserne, faktisk gjorde det under den Forudsætning, at Udgifterne til Tjenestemændene vilde kunne nedsættes meget betydeligt. Man vil altsaa forstaa, at hvad de Konservative end gør, vil det ikke være muligt at tilfredsstille det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, eller maaske rettere sagt, vil det i alle Tilfælde tilfredsstille det ærede Medlem, idet han i begge Tilfælde vil have et Grundlag for at kunne angribe de Konservative. Det er maaske politisk, taktisk set en meget forstandig Handling, men jeg tror knap, den er saa forstandig i Retning af at gavne det, der i dette Øjeblik er det afgørende, nemlig dette ved elskværdige Ord at forøge de Konservatives Tilbøjelighed til at gaa imod Afskedigelsen af fast ansatte ud over den Tilbøjelighed, der i øvrigt vil være. Men jeg forstaaer meget vel paa den anden Side, at det ærede Medlem vil reservere sig for alle Tilfældes Skyld at kunne overfor de Konservative sige, at de jo egentlig har handlet daarligt.

Nu vil jeg om den Forbindelse, Takstnedsættelserne har med Afskedigelsen af Personale, sige, at jeg er fuldkommen klar over, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder bl. a. i Finansudvalget og maaske ogsaa her nede i Salen, det erindrer jeg nu ikke saa nøje, udtalte, at han ventede at kunne fremskaffe Bespareser ved Indskrænkning af Personale til et Beløb af ca. 6 Mill. Kr. Jeg husker meget vel, at den højtærede Minister fremsatte denne Udtalelse i Finansudvalget, og jeg stillede foranlediget deraf Ministeren det Spørgsmaal, om det var Foranstaltninger, der kunde træffes administrativt, og derpaa svarede den højtærede Minister med et ubetinget Ja. Jeg mente jo deri at kunne lægge, at det saa i Virkeligheden alene drejede sig om løst ansat Personale. Det er muligt, at jeg tager fejl paa dette Punkt, men saadan opfattede jeg i alt Fald Situationen den Gang. Betyder dette Svar fra Ministeren i Finansudvalget ikke det, jeg troede, kan man jo med en vis Ret sige, at saa er denne Diskussion her for saa vidt overflødig, idet jeg maa gaa ud fra, at Ministeren havde Ret i, at han kunde foretage disse Afskedigelser, som skulde give en Besparelse paa 6 Mill. Kr., uden Rigs-

dagens Samtykke, og saa vil han altsaa for saa vidt kunne gøre det uden Hensyn til, om der i dette Ting bliver Flertal for det ene eller andet. Jeg haaber imidlertid selvfølgelig, at den højtærede Minister i høj Grad vil tage Hensyn til det, han kan antage er Folketingets Flertals Ønske paa dette Omraade. Men jeg maa altsaa hævde, at det ikke med Rette kan bebrejdes det konservative Parti, at de gik med til Takstnedsættelserne ud fra det Synspunkt, at der kunde foretages Bespareser i Personale til et Beløb af 6 Mill. Kr.

Efter disse Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte skal jeg vende mig til det foreliggende Problem. De Ændringsforslag, der drejer sig om, er jo stillet af Venstrepartiet alene, men de omfatter i Virkeligheden baade Ændringsforslag, der tager Sigte paa mulig Afskedigelse af fast ansat Personale, og Ændringsforslag, der tager Sigte paa Afskedigelse af løst Personale. Jeg maa mene, at disse Ændringsforslag retteligen bør holdes i to adskilte Grupper, i hvert Fald efter mit Partis Opfattelse, idet mit Parti er af den Mening, at man ikke med Rette kan rejse stærke Indvendinger imod, at det løst ansatte Personale afskediges i saa stort Omfang, som det er foreneligt med, at der dog er tilstrækkeligt disponibelt Personale til Betjening af de Funktioner, der nu en Gang er indenfor Statsbanerne.

Nu er det jo ingenlunde saadan, at vi fra vor Side i alt Fald selv tror at være daarligere Mennesker end Mennesker i Almindelighed, og deri ligger jo fornuftigvis, at vi meget vel kan forstaa, at det under de givne Forhold kan være højest beklageligt, at det skal være nødvendigt at afskedige Personale, som ikke har synderlig stor Mulighed for at kunne faa Arbejde ved Henvendelse andre Steder. Men selv om vel nok det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte vil paa staa, at vi gennem vor Stilling til Statsbanetaksterne har indtaget det Standpunkt ikke at betragte Statsbanerne som en Forretning, vil jeg deroverfor hævde, at deri har han alligevel ikke Ret. Vi betragter Statsbanerne som en Forretning, der i hvert Fald indenfor visse Grænser maa drives som en Forretning og ikke have mere Personale end nødvendigt, og det meget store Under-skud, som Statsbanerne jo faktisk giver,